

Autoretrat de pianista

Imatge retrospectiva del pianista Alfred Brendel. © Benjamin Ealovega/Philips

Per Pep Gorgori

La conferència del pianista Alfred Brendel a Barcelona (4 de novembre de 2013, Auditori de La Pedrera) amb motiu de la publicació del seu llibre *De la A a la Z de un pianista* a l'Editorial Acanalado ha permès conèixer de primera mà els pensaments d'aquest músic octogenari amb un perfil intel·lectual i que quan no toca el piano es dedica, entre altres coses, a escriure poesia i aforismes. Tot i que va resultar evident que Brendel es troba més còmode dialogant mitjançant el piano que no pas de viva veu, la xerrada va deixar algunes frases interessants per a la reflexió.

Alfred Brendel i el catedràtic Jordi Llovet, interlocutor de la trobada, durant aquesta sessió del cicle "Converses a La Pedrera". © www.catradio.cat

Després de repassar els seus inicis –es va estrenar en públic amb un concert dedicat a la història de la fuga, amb obres de Bach, Liszt i seves pròpies–, va parlar del seu estil interpretatiu i del seu repertori. *"No necessito prevenir-me de ser sentimental –va explicar–, perquè l'emoció m'agrada tant com em desagrada el sentimentalisme."* Sobre les obres que ha escollit per anar interpretant durant la seva carrera, va explicar: *"Vaig haver d'escollir entre fer un repertori molt ampli o especialitzar-me en el segle XX"*, i va optar per la primera possibilitat. Però sense que això vulgui dir que no està interessat en la música contemporània: *"He tocat 68 vegades el Concert per a piano de Schönberg"*, i en algunes ocasions va ser el primer cop que es va escoltar en alguns països.

El repàs de la personalitat del pianista es va anar fent mitjançant obres d'art, no únicament musicals, amb què se sent interessat especialment. Així, vam saber que a Brendel li agrada escoltar les *Variacions Diabelli* de Schnabel, les *Goldberg* de Leonhardt i Schiff, els *Preludis* de Chopin per Alfred Cortot i els *Anys de pelegrinatge* tocats per Kempf. I que les *Sonates* de Beethoven de Solomon no el van impressionar com

l'impressionen algunes que són toades per Fischer, Kempf o Schnabel. Enmig d'aquesta tirallonga de pianistes, pregunta explícita i delicada: què li semblen fenòmens mediàtics com Lang Lang? Brendel va fer una resposta educada però clara parlant de l'experiència que es guanya només amb el pas del temps.

Amant de la lectura, assegura conèixer bé Cervantes i Goytisolo, gaudeix amb els aforismes de Richtenberg i amb *L'home sense atributs* de Musil. De la literatura anglesa es queda, és clar, amb Shakespeare i d'altres països escull Stendhal, Tolstoi i Italo Calvino.

Tot plegat, si pot ser, amanit amb una mica de sentit de l'humor: *"La vida és més fàcil si pots riure de les coses"*, diu. Amb certa sorna, sobre el desinterès de les persones joves cap a la música clàssica fa notar que *"el fet que els joves s'interessin per la música pop no és necessàriament sinònim de qualitat"*.

Nascut a la República Txeca a l'època d'entreguerres, va viure en diferents països durant la infància i la joventut. Després de quatre dècades (tot just mitja vida, al capdavant) a Londres, va acabar explicant: *"No sento la necessitat d'estar arrelat a una terra. El nacionalisme no és per a mi. Em sento a casa quan visito un museu o quan estic escoltant bona música."*